

freds med denne Ordning, og der kunde maaske komme det Tidspunkt, da han vil indse, at det var i alt Fald ikke nogen daarlig Ordning, der blev truffet, selv om han ikke var helt tilfreds med den, da den kom.

Spørgsmaalet om Lønninger til de udenrigsministerielle Tjenestemænd har ogsaa været drøftet meget indgaaende i Folketinget. De Lønninger, der er fastsatte, er jo ret store i Forhold til de Lønninger, som Landets øvrige Tjenestemænd faar, men jeg skal ikke gøre nogen Indvending paa dette Punkt. Jeg mener, at det er nødvendigt at give tilstrækkelige Lønninger til de Folk, der skal repræsentere Danmark i Udlandet og der varetage Danmarks Erhvervslivs og politiske Forhold. Der er sikkert adskillige særlige Forhold, som gør sig gældende paa disse Omraader, og som nødvendiggør, at der maa ydes noget højere Lønninger, end det er nødvendigt eller almindeligt at yde i andre Administrationsgrene. Men naar man er gaet med til at sætte Lønningerne væsentligt højere end i andre Administrationsgrene, synes jeg heller ikke, det er helt urimeligt at sige: Saa maa disse Embedsmænd ogsaa være til Statens Tjeneste og have hele deres Interesse og hele deres Arbejde hvilende i Statstjenesten, saa maa de ikke beskæftige sig i særlig Grad med andre Forhold eller knyttes til andre Institutioner, der maaske i visse Tilfælde kunde skabe modstridende Interesser. Jeg synes, at det er et ganske naturligt Krav at stille; og jeg synes, at det staar i saa overordentlig god Samklang med, at man sætter Lønningerne højere, end Tilfældet er for andre Tjenestemænds Vedkommende. Jeg har derfor nogen Vanskelighed ved at forstaa, at dette efterhaanden synes at være blevet et af Hovedpunkterne i dette Lovforslag og i alt Fald har været et af de Spørgsmaal, som der er blevet mest Diskussion om. Mig forekommer det nemlig saa lige til, at man maa have saadanne Bestemmelser ind i denne Lov, og det har jo ogsaa været Forudsætningen fra Behandlingens Begyndelse og fra Kommissionens Afgivelse af Betænkningen, at der skulde indstattes saadanne Bestemmelser med Hensyn til Udenrigsministeriets Tjenestemænd. I det Memorandum, som er optrykt i Lovforslaget, som det blev forelagt i Folketinget, det Memorandum, som omhandler Kommissionens Stilling til Lønsørgsmaalet, er det udtrykkelig udtalt og udtalt med Enstemmighed i det Udvalg, som har beskæftiget sig med Spørgsmaalet. Det hedder udtrykkelig i dette Memorandum, at „hele Udvalget er enig om, at ingen Embedsmand

i Udenrigsministeriet maa a) drive Forretnings- eller Erhvervsvirksomhed, b) indehave en Stilling udenfor Statstjenesten, hvortil der er knyttet varig Løn, c) indtræde i en Bestyrelse eller et Repræsentantskab for et Selskab af erhvervsmæssig Karakter, saaledes at derefter den ved Lov Nr. 489 af 12. September 1919 for Statens Tjenestemænd bevarede Adgang hertil i alt Fald ikke bør gælde for Udenrigsministeriets Embedsmænd“. Det er disse Bestemmelser, som der var enstemmig Tilslutning til i Udvalget, det er disse Bestemmelser, der nu er optagne i det Lovforslag, som foreligger for os, og jeg synes egentlig, det er Resultatet af en sund og rimelig Udvikling. Man har været opmærksom paa dette Spørgsmaal, straks da man behandlede Lovforslaget om Lønningerne, og det bedste er sikkert ogsaa, at de Overvejelser, som allerede paabegyndtes den Gang, fører til, at disse Regler om Udenrigsministeriets Embedsmænds Adgang til at have Bieerhverv optages i Lovforslaget. Der er fra visse Sider sagt, at det er jo ikke nødvendigt at indføre saadanne Restriktioner for Embedsmændene, for den danske Embedsstand er sikkert grundhæderlig, og dens Medlemmer vil sikkert ikke benytte deres Stilling som baade Embedsmænd og Privatmænd paa nogen som helst uhæderlig eller daarlig Maade. Jeg giver de Folk, der har sagt dette, fuldstændig Ret i, at den danske Embedsstand sikkert er grundhæderlig — rent bortset fra i denne Forbindelse, at jeg selv tilhører Tjenestemændenes Rækker, saa jeg ikke skal udtale mig om mig selv. Jeg har det Indtryk, at Tjenestemændene i al Almindelighed og Tjenestemandstanden som Helhed i Danmark staar overordentlig højt med Hensyn til dette Spørgsmaal. Der bliver saa sagt, at saa er der ingen Grund til at indføre disse Regler, Tidspunktet dertil er daarligt, naar man maa erkende, at der ikke er sket noget galt, og at der ikke kan paavises Tilfælde, hvor Embedsmænd har misbrugt deres private Stilling til Statens eller Samfundets Skade eller til egen uberettiget Fordel. For mig stiller det sig helt modsat. For mig staar det saaledes, at Tidspunktet netop er inde i dette Øjeblik, da man fra alle Sider er enig om, at der ikke er noget galt, for saa rammer Indførelsen af disse Regler ikke med Mistanke til nogen Side. I det Øjeblik man kan sige: Vi tror, at den danske Embedsstand er fuldt ud hæderlig i alle Henseender, men vi vil have, at Systemet skal være saaledes, at heller ingen kan mistænke denne Embedsstand for ikke altid at være fuldt hæderlig og loyal